

Plazík. „Ale ty ich predsa nemôžeš so sebou zobrať!“ zvolala Vlnka. „A to už prečo?“ Nahneval sa Plazík. Vlnka sa mu to snažila trpezlivo vysvetliť: „Cez tú bránu prejdeš len vtedy, keď sa zriekneš pokladu a tak svoje srdce oslobodíš od chamtivosti.“ „Tak ja tu ostanem.“ povedal Plazík a ľahol si na poklad. Vlnka sa ho zo všetkých síl snažila prehovoriť, ale neúspešne. Nakoniec, keď ho už nevládala presviedčať, sadla si pri vchode jaskyne a od zúfalstva začala srdcervúco plakať. Jej nárek počul mladý drak, ktorý sa len pred nedávnom dostal do krajiny chamtivých drakov a práve prechádzal okolo Plazíkovej jaskyne. Keď na jej prahu uvidel schúlenú Vlnku, otvoril papuľu a už sa chystal ju zožrať.

Keď to Plazík zbadal, v zlomku sekundy sa postavil na rovné nohy a bez rozmýšľania zakričal: „Dám ti svoj celý poklad, len ju nechaj na pokoji!“ Len čo dozneli tie slová, stalo sa niečo zvláštne. Všetko okolo nich sa zrazu rozvírilo a keď sa zastavilo, Plazík zistil, že spolu s Vlnkou sa nachádza na neznámom mieste. Zem bola pokrytá zelenou trávou, sem tam rástli aj stromy a kríky. V diaľke bolo vidieť poletujúcich drakov, no všetky pôsobili pokojným dojmom. „Čo sa stálo? Kde sme?“ opýtal sa prekvapený Plazík. Vlnka nestihla ani otvoriť pusku, keď pred sebou zbadali Lunu, ktorá mu všetko vysvetlila: „Tvoja láska k Vlnke premožla tvoju chamtivosť a práve preto, si mohol odísť z krajiny chamtivých drakov do krajiny ochotných drakov“.

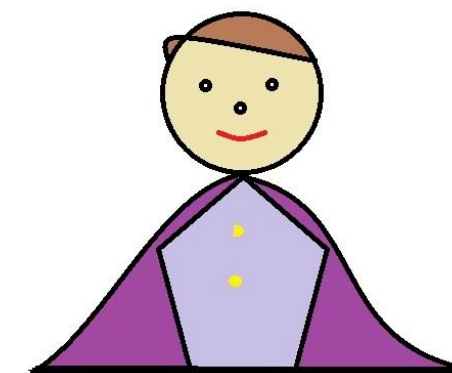
Plazík oslobodený od chamtivostí až teraz pochopil, akej chyby sa dopustil, keď išiel za hlasom zmije. Veľmi sa za to hanbil a ľutoval svoje činy. Lune sa ospravedlnil za to, že tak zle naložil s darom, ktorý od nej dostal a Vlnke za všetky príkoria, ktoré jej spôsobil. Obidve víly sa na neho milo pozreli a Luna povedala: „Tvoja ľútosť a pochopenie vlastných chýb ti otvára novú cestu: môžeš opraviť všetko, čo si pokazil. „A to už ako?“ opýtal sa Plazík. „Teraz si v krajine dobrých drakov. Tí nesedia na kope drahokamov, ale usilovne pomáhajú rozprávkovým hrdinom prekonávať rôzne prekážky, ktoré ich stretávajú na ceste za dobrom. Keď chceš, môžeš sa k nim pripojiť.“ Plazík s radosťou súhlasil. Od tej chvíle obetavo pomáhal všetkým, ktorí potrebovali jeho pomoc. Robil to s takou ochotou a nadšením, že ani si nevšimol vlastnú únavu. S každým dobrým skutkom opadávala z neho jedna šupina za druhou. Až raz, keď opadla z neho posledná šupina, zmenil sa na krásneho elfa. Jeho krídla ho zanesli do krajiny snov a zázrakov.

Autor textu: Mgr. Zofia Kytlic; Ilustrácie: Mgr. Mária Pauková;

Technický redaktor: Mgr. Anna Záhradníková

Pre vlastnú potrebu vyrobila Starokatolícka cirkev na Slovensku, sekcia Biskupský seminár Chrenovská 15, 949 01 Nitra

Pôstne zamyslenie

Ahojte, milé deti. Minule Vám Aničkin a Kubkov deduško porozprával príbeh o dvoch hadíkoch. Možno ste niektorí boli sklamaní z toho, že Plazíka postihol taký smutný koniec. Pevne však dúfam, že ste pochopili, že Plazík si sám spôsobil svoje nešťastie. Pretože, keď niekto robí zle veci, tak to zlo sa mu jedného dňa vráti. Keď kráčame nesprávnou cestou, nikdy neprídeme do cieľa. Život, ktorý žijeme na zemi, je prípravou na náš večný život v duchovnom svete. A preto je dôležité, aby sme ho dobre využili, aby sme sa snažili žiť nie len pre seba, ale aj pre blaho iných. Len vtedy sa z nás môžu stať šľachetní a milujúci ľudia, ktorí sú hodní vstúpiť do Nebeského Kráľovstva.

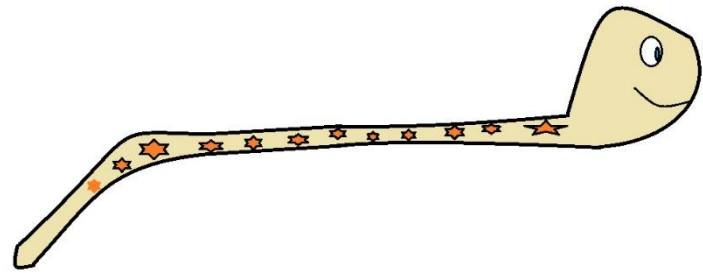
Bohužiaľ, prví ľudia - Adam a Eva - urobili veľkú chybu a odpojili sa od Boha. Takýmto spôsobom priviedli do nešťastia nie len seba, ale všetkých svojich potomkov. Nebeský Otec bol z toho veľmi smutný a pretože je milujúcim Rodičom, chcel nám pomôcť. Pred viac ako 2000 rokmi poslal na svet svojho milovaného syna Ježiša, aby všetkých zachránil od zla a hriechu. Ježiš hovoril ľuďom, čo majú robiť, keď sa chcú dostať do Nebeského Kráľovstva. Usilovne vysvetľoval, čo je správne a čo nie. Chcel, aby všetci pochopili, že najdôležitejšou vecou na svete je skutočná láska. No viacerým sa Jeho slová pravdy vôbec nepáčili a snažili sa Ho umlčať. Nakoniec vysoko postavení kňazi spôsobili to, že Ježiš ostal ukrižovaný. Mysleli si, že týmto spôsobom Ho navždy zničia. No opak bol pravdou. Pretože Ježiš sa dobrovoľne a s láskou obetoval za všetkých ľudí, dokonca aj tých, ktorí ho nenávideli, víťazil nad zlom a smrťou. Dokázal, že láska je tou najväčšou silou vo vesmíre. Láska Ježiša nám všetkým otvorila cestu spásy. Vďaka nej sa môžeme dostať zo sveta tmy a strachu do sveta svetla a lásky. Na nás však ostáva, či sa na túto cestu vydáme.

Aj Plazík dostal príležitosť, aby napravil svoje chyby. Keď sa chcete dozvedieť, či ju využil, vypočujte si ďalší deduškov príbeh.

Krajina chamtivých drakov bola tým najneutešenejším miestom, aké si len viete predstaviť. Nenašli by ste tam rásť ani jednu malilinkú rastlinu, pretože každý kúsok zeme bol vypálený žeravým ohňom, ktorým draci šľahali vo vzájomných a nemilosrdných bojoch.

Vo vzduchu sa vznášali opary síry a obloha bola zatiahnutá čiernymi mrakmi. Nespieval tam ani jeden vtáčik, nebzučala tam ani jedna včielka. Obdobia, keď vládlo ťaživé ticho, sa striedali s obdobiami neznesiteľného hluku, kedy draci na seba útočili s hrôzostrašným revom. Nikto sa tam s nikým nekamarátil, pretože všetci boli medzi sebou znepriatelení. Každý býval sám v jaskyni a úzkostlivo si strážil svoj poklad. Keď sa Plazík našiel v krajine chamtivých drakov, nikto sa s ním neprišiel zvítať. Naopak, všetci ho odháňali od svojej jaskyne: „Prac sa odtiaľto, ty votrelec!“ a šľahali po ňom ohňom. Plazík veľmi dlho putoval nehostinnou krajinou, až si

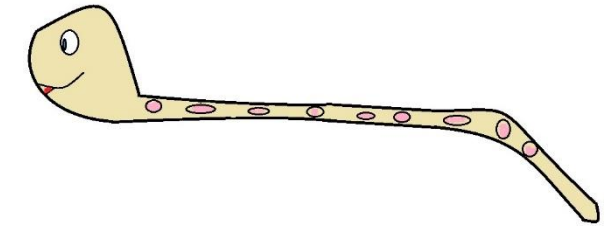
konečne našiel voľnú jaskyňu a v nej skrytý obrovský poklad. Nesmierne sa potešil takému bohatstvu, pretože najviac zo všetkého miloval šperky a drahokamy. No jeho šťastie netrvalo dlho. Každý deň mu totiž z jeho pokladu niečo zmizlo: raz to bol prsteň, ďalší krát náramok a inokedy

náhrdelník. Plazík žil v neustálom strehu a zo všetkých síl sa snažil chytiť neviditeľného zlodeja: nastavoval dômyselné pasce, zastráňoval najhoršími vyhrážkami, šľahal ohňom po celej jaskyni. No jeho úsilie bolo márne. Nič nedokázalo zabrániť tomu, aby z jeho pokladu postupne ubúdalo. Strach, že jedného dňa príde o všetko, mu prinášal neskutočné muky. Plazík bol tak veľmi pohltený bojom s neviditeľným zlodejom, že úplne zabudol na svoj starý život a na Vlnku.

Ale Vlnka na neho nezabudla. Keď prišla do krajiny snov a zázrakov, nevedela sa spočiatku vynadávať na tú nádheru, ktorá ju obklopovala. Musela si taktiež zvyknúť na svoju vlastnú krásu a nové telo: „Jééééj, ja mám ruky a nohy.“ Vlnka začala uprostred lúky veselo tancovať. Pri každom pohybe sa jej zdalo, že cíti ľahký závan vetra. Najprv sa tomu trochu čudovala. No zrazu pochopila: „Veď ja mám krídla!“ Rýchlo vzlietla nad lúku a nadšene vykrikovala: „Som taká šťastná! Môj sen sa splnil, naozaj som rozprávková víla.“ Všetkých elfov a víly veľmi tešila jej úprimná radosť. Boli radi, že k ich veselej spoločnosti pribudla taká milá a hravá osôbka. No zrazu Vlnka prestala šantiť a na jej tvári sa objavil nepokoj: „Čo sa stálo s Plazíkom?“ spýtala sa. Luna ťažko povzdychla a so smútkom povedala: „Bohužiaľ, Plazík urobil veľmi zlý úžitok z daru, ktorý od nás dostal. Mohol byť krásnym Elfom a na miesto toho sa stal...“ „Kým sa stal? vyzvedala znepokojená Vlnka. Astra ju zaviedla k malej studničke, v ktorej sa dalo nazrieť do ríše drakov: „To je tvoj dávny kamarát Plazík. Teraz žije v krajine chamtivých drakov.“ Keď ho Vlnka uvidela a pochopila, na aké bezútešné miesto sa dostal, od žiaľu sa hlasno rozplakala. Všetkým jej bolo nesmierne ľúto, ale nikto ju nedokázal potešiť: „Ach, nechápete. Predsa to je môj najlepší kamarát. A kým sme nestretli zmiju, správal sa vždy dobre a nezištne.“ Zdvihla svoje uplakané oči a pozrela sa nimi na Lunu: „Veď aj tebe raz pomohol, pamätáš si?“ Luna jej prikývla hlavou. „Tak teraz ty pomôž jemu. Pomôž mu utiecť z toho odporného miesta!“ Vlnka uprela na Lunu prosebný pohľad. No tá si len z ľahká povzdychla a so smútkom v hlase povedala: „Vlnka, jeho tam predsa nikto neväzní, ani nestráži. Pochop, to jeho vlastné zlo ho zaviedlo do krajiny chamtivých drakov a pripútalo k tomu miestu.“ Vlnka sa nedokázala zmieriť s tým, že jej dávny

kamarát je skrz na skrz zlý a pokazený a preto namietala: „Ale určite v ňom ostal aspoň kúsok dobra.“ „Máš pravdu,“ povedala Luna „kúštik dobra v ňom stále ešte je. No ten sa úplne stratil pod kopou chamtivosti, sebeckta a hnevu.“ „Tak ja mu ho pomôžem nájsť!“ vykrikla odhodlane Vlnka.

V krajine snov a zázrakov sa rozhostilo ticho. Všetci boli dojatí jej láskou k Plazíkovi a väčšina z nich mala slzy na krajíčku. Nikto však nevedel, čo má povedať alebo urobiť. No zrazu sa Astra rozbehla k Vlnke, vrúcne ju objala a povedala. „Vlnka, ty si tá najšľachetnejšia bytosť v našej krajine a som veľmi šťastná, že si tu medzi nami!“ Všetci akoby ožili a začali hovoriť jeden cez druhého, úplne súhlasiac s Astrou: Vlnka je to najúžasnejšie stvorenie pod slnkom. Len Luna sa k ním nepripojila. Nad niečím tuho premýšľala. Nakoniec podišla k Vlnke a povedala: „Máš pravdu, mala by si to skúsiť. Veď ty dokážeš nájsť to, čo sa niekam stratilo. Pamätaj však, že to môže byť neľahké.“ Vlnka prikývla hlavou, že je na všetko pripravená. Dostala od Luny kúzelnú paličku, skočila do studničky a odletela do krajiny chamtivých drakov.

„Ahoj Plazík!“ Vlnka sa nežne prihovorila Plazíkovi, hneď ako sa našla v jeho jaskyni. Plazík sa na zvuk jej hlasu strhol na rovné nohy a zareval: „Kde si ty odporný zlodej?!“ „Plazík, o čom to hovoríš?“ začudovala sa Vlnka „Aký zlodej?“ Plazík si ju konečne všimol a keďže bol presvedčený, že konečne dolapil zlodeja svojich milovaných šperkov, vrhol na ňu plameň ohňa. No ten jej našťastie ani trochu neublížil. Mala na sebe totiž kúzelný plášť, ktorý dostala od Luny. To Plazíka úplne vyviedlo z miery. Začal po Vlnke hádzať kameňmi: „Už mňa viac neokradneš, ja ťa zničím!“ Vlnka sa uhýnala kameňom a volala: „Plazík, spamätaj sa! Nie som žiaden zlodej. To som ja, tvoja kamarátka Vlnka!“ Plazík na chvíľu znehybnel a začal opakovať: „Vlnka, Vlnka niečo mi to hovorí, ale neviem čo...“ Vlnka pochopila, že Plazík si nič nepamätá zo svojho hadieho života a pomaly strácala nádej, že sa jej s Plazíkom podarí rozumne porozprávať. Zrazu však dostala nápad: pomocou kúzelnéj paličky nadobudla svoju dávnu hadiu podobu. Keď Plazík uvidel ako sa Vlnka plazí k jeho nohám, zase začal opakovať: „Vlnka... Vlnka...“ no tento krát to už znelo úplne inak, pretože Plazík si konečne spomenul na svoj hadí život: „Vlnka, tak sa teším, že ťa vidím. Aká si krásna! Tvoj sen sa ti splnil, si úžasná víla!“ Plazík sa na chvíľu rozžiaril, no vzápätí sa znova zamračil a nahnevane povedal: „To je nespravodlivé!“ „Čo je nespravodlivé?“ opýtala sa Vlnka. Plazík sa začal ponosovať: „Veď sme obidvaja pomohli Lune nájsť jej striebornú flautu, nie je to tak? Ty si však ako odmenu dostala krásne krídla víly a ja čo? Šupiny a krídla, ktoré sa ani mne samému nepáčia!“ Vlnka neveriacky pokrútila hlavou: „Plazík, prestaň sa sťažovať a konečne uznaj, že to ty si všetko pokazil. Poď, zoberiem ťa odtiaľto na miesto, kde budeš môcť napraviť svoje chyby.“ Urobila kúzelnou paličkou čarovné znaky a na jednej zo stien v jaskyni sa objavila brána. Plazík sa cítil ukričtený, ale kúzelnéj bráne sa veľmi potešil: „Žiadnu chybu som nespravil, ale rád s tebou odtiaľto odídem. Možno sa tak zbavím zlodeja, čo mi rozkráda poklad.“ To povedal a začal baliť svoje šperky a drahokamy. „Čo robíš?“ opýtala sa prekvapená Vlnka. „Balím sa na cestu,“ odvetil